

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 2394/05
20.10.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Данице Богдановић, председника већа, Вере Пешић и Гордане Џакула, чланова већа, са саветником суда Весном Даниловић, као записничарем, у управном спору тужилаца мал. АА, ББ и ВВ, које заступа законски заступник ГГ, које по пуномоћју заступа АБ, адвокат, против туженог Министарства рада, запошљавања и социјалне политике Републике Србије бр. 580-03-00315/2005-11 од 2.2.2005. године у предмету породичне инвалиднине, у нејавној седници већа одржаној дана 20.10.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства рада, запошљавања и социјалне политике Републике Србије бр. 580-03-00315/2005-11 од 2.2.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба законске заступнице малолетних тужиоца изјављена против решења Града Ниша, Управе за дечју, социјалну и примарну здравствену заштиту бр. 580/1-22-3-6557/04-07 од 5.1.2005. године, којим је одбијен захтев ГГ и њене малолетне деце, АА, ББ и ВВ за признавање права на породичну инвалиднину као породици палог борца.

У тужби којом су оспорили законитост решења туженог органа тужиоци су преко пуномоћника истакли да је покојном ПП ратни распоред сходно одредбама Закона о одбрани одређен због специфичности посла у РЈ ПТТ Приштине, ради обезбеђења веза за претпостављене команде и почињене јединице. По проглашењу ратног стања сада покојни Радован се јавио на свој ратни распоред и као такав, а не као радник РЈ ПТТ, је извршавао своје ратне обавезе у јединици. На том радном месту је и погинуо дана 7.4.1999. године. Из овога произлази да је ПП вршио војну дужност у РЈ ПТТ. Поред тога, првостепени орган је у току поступка прибавио нови доказ, потврду Војног одсека ДД бр. 195-125/1 од 3.12.2004. године, са којим доказом тужиље нису упознате па је самим тим дошло до повреде члана 8. и 9. ЗУП-а. Са свих ових разлога предложио је да суд тужбу уважи, а оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при наводима из оспореног решења са предлогом да суд тужбу одбије.

Пошто је оценио наводе тужбе, одговор на тужбу као и целокупне списе ове управно-правне ствари, Врховни суд Србије је нашао да је тужба основана.

Према образложењу првостепеног и оспореног решења управни органи су на основу потврде Команде војног одсека ДД инт.бр. 195-125/1 од 13.12.2004. године, утврдили да покојни ПП није био мобилисан у ратној јединици нити је погинуо као припадник Војске Југославије. Пошто именовани није изгубио живот под околностима утврђеним чланом 2. и 3. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца ("Службени лист СРЈ", бр. 24/98), тј. у оружаном акцији или у вези са истом не може се сматрати палим борцем како је то дефинисано чланом 13. Закона. Због тога је неоснован захтев супруге и малолетне деце ПП који су тражили признавање права на породичну инвалиднину као породица палог борца.

Чланом 2. и 3. цитираног Закона регулисано је која лица се могу сматрати борцем односно ратним војним инвалидом, и оба члана за признавање овог својства као услов предвиђају вршење војних дужности. Чланом 13. Закона су регулисана права породице погинулог борца уз испуњење услова из члана 2. и 3. истог Закона.

Како се из потврде Војног одсека ДД види да она нема тачне податке о томе под којим околностима је ПП погинуо, а неспорно је да је он имао ратни распоред у РЈ ПТТ Приштина као и да је у ову радну јединицу распоређен пошто је проглашено ратно стање, по оцени Врховног суда Србије за сада није са сигурношћу утврђено да ПП није погинуо под околностима предвиђеним чланом 2. и 3. Закона, односно да му се не може признати својство ратног војног инвалида па самим тим и његовој породици сва она права која припадају породицама ратних војних инвалида. Због тога суд налази да тужиоци основано у тужби указују да оспореним решењем чињенично стање није правилно и потпуно утврђено и да је закон повређен на њихову штету. Због тога је суд тужбу уважио, одлучивши као у диспозитиву пресуде, а применом члана 38. став 2. и члана 41. став 2. Закона о управним споровима.

У поновном поступку је тужени орган дужан да на несумњив начин утврди околности под којима је ПП

погинуо, као и да ли је то било у вршењу војних дужности. У зависности од тих чињеница, управни органи су дужни да цене да ли је било места примени члана 3, 2. и 13. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца, односно да ли тужиоцима припада тражено право.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 20.10.2005. године, У. бр. 2394/05

Записничар Председник већа

Весна Даниловић, с.р. судија,

Даница Богдановић, с.р.

За тачност отправка

зж